

Підтримай профспілки, які захищають тебе

РЕКВИЗИТИ:
БФ «ВІДРОДЖЕННЯ
БУДИНКУ ПРОФСПІЛОК»
ЄДРПОУ 39194889,
Р/Р 26009010079751
В АТ «УКРЕКСІМБАНК»
М. КИЄВА,
МФО 322313

ЗАМОВЛЯЙТЕ

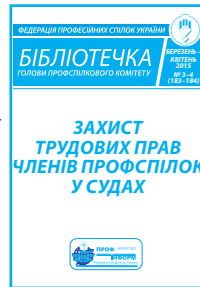
«БІБЛІОТЕЧКУ ГОЛОВИ ПРОФСПІЛКОВОГО КОМІТЕТУ» № 3-4/2015 «ЗАХИСТ ТРУДОВИХ ПРАВ ЧЛЕНІВ ПРОФСПІЛОК У СУДАХ»

Конституцією України задекларовано право кожної людини на працю (стаття 43 Основного Закону).

Проте, в сучасних економічних умовах, ускладнених суспільно-політичними реаліями, порушення трудових прав найманих працівників набувають масового характеру.

У Бібліотечці містяться загальні положення про захист трудових прав у судових органах, практичні поради зі здійснення цього виду правозахисної роботи, а також вміщені приклади типових процесуальних документів з найбільш поширених категорій трудових спорів.

Додатковий наклад «Бібліотечки» можна замовити за адресою: 01042, м. Київ, бульв. Дружби народів, 5, Підприємство «Профінформ» ФПУ або за тел.: (044) 528-70-49; e-mail: profvisti@ukr.net.
Мінімальна кількість замовлень – 10 примірників.

№ 6-7 (780-781) | 19.02.2015

профспілкові вісті

ГАЗЕТА ФЕДЕРАЦІЇ ПРОФЕСІЙНИХ СПІЛОК УКРАЇНИ

www.psv.org.ua

КОРОТКО

ОФІЦІЙНО | ФПУ проголосила заяву з нагоди Дня соціальної справедливості, запровадженого Указом Президента України 2011 року за ініціативи ФПУ, що відзначається 20 лютого. .02

АКТУАЛЬНО | «Розмір мінімальної заробітної плати вже на початок наступного року має бути встановлений на рівні 4498 грн проти того, що існує зараз – 1218 грн», – заявив заступник Голови ФПУ Сергій Кондрюк. .02

НА ЧАСІ | За дорученням ФПУ та за сприяння волонтерського руху автомобілістів група профспілкових активістів і волонтерів укротр побувала в зоні проведення АТО. .03

20 ЛЮТОГО – ДЕНЬ ГЕРОЇВ НЕБЕСНОЇ СОТНІ

ВІД ТОТАЛЬНОЇ НЕСПРАВЕДЛИВОСТІ ДО СОЦІАЛЬНОЇ СПРАВЕДЛИВОСТІ

Президент України Петро Порошенко підписав Указ «Про вшанування подвигу учасників Революції гідності та увічнення пам'яті Героїв Небесної Сотні». Документом встановлено щорічне відзначення 20 лютого Дня Героїв Небесної Сотні – на знак вшанування відваги, сили духу і стійкості громадян, які віддали своє життя

під час Революції гідності (листопад 2013 року – лютий 2014 року), захищаючи ідеали демократії, відстоюючи права і свободи людини, європейське майбутнє України. Символічно, що саме цього дня світова спільнота відзначає Всесвітній день соціальної справедливості – власне, того ж, за що і боровся Майдан. .04

Сергій Савчук: «Усі рішення, що стосуються суспільства, мають прийматися з урахуванням його думки» .07

ДОЛУЧАЙТЕСЬ ДО ОБГОВОРЕННЯ
Будь-який матеріал номера можна обговорити на нашому сайті www.psv.org.ua

ВІД ТОТАЛЬНОЇ НЕСПРАВЕДЛИВОСТІ

Президент України Петро Порошенко підписав Указ «Про вшанування подвигу учасників Революції гідності та увічнення пам'яті Героїв Небесної Сотні». Документом встановлено щорічне відзначення 20 лютого Дня Героїв Небесної Сотні – на знак вшанування відваги, сили духу і стійкості громадян, які віддали своє життя під час Революції гідності (листопад 2013 року – лютий 2014 року), захищаючи ідеали демократії, відстоюючи права і свободи людини, європейське майбутнє України. Символічно, що саме цього дня світова спільнота відзначає Всесвітній день соціальної справедливості – власне, того ж, за що і борювся Майдан.

Фото Кирила ЛАТИШЕВА

Олена ОВЕРЧУК
«ПВ»

ЯК ЦЕ БУЛО: ВІД ПРАГНЕННЯ ЕВОЛЮЦІЇ ДО РЕВОЛЮЦІЇ

Увечері 21 листопада 2013 року українці зібралися під мотузок Незалежності. Вдяглися тепло, взяли парасольки, чай, каву, гарний настрій та друзів – саме так звучав заклик вийти на Майдан у соціальній мережі від одного з тепер уже депутатів Верховної Ради України, який і зібрав перших протестувальників під стелею. Люди вийшли на Майдан і висловили прагнення жити в правовій демократичній державі, яка сподівається і прагне до європейських цінностей, де на першому місці – права і свободи людини.

30 листопада на київському майдані Незалежності стався безпрецедентний випадок, що сколихнув та обурив громадян нашої країни – білці підрозділу міліції особливого призначення «Беркут» силоміць розігнали і побили учасників мирної акції протесту, що правомірно виступили проти рішення уряду зупинити підготовку до підписання Угоди про асоціацію з Європейським Союзом. Проте, зупинити наростання протесту мирних учасників акції методами залякування та кийками не вдалося. Навпаки, кількість обурених, що виступили проти силового розгону мітингу, збільшувалася

80 ДНІВ
БУДИНОК
ПРОФСПІЛОК
СЛУГУВАВ
НАДІЙНОЮ
ФОРТЕЦЕЮ ДЛЯ
УЧАСНИКІВ
РЕВОЛЮЦІЇ
ГІДНОСТІ

з кожною годиною. Надвечір на Михайлівській площі столиці зібралися десятки тисяч людей, які запалювали свічки на знак мирних намірів та рішучого протесту проти методів насильства та жорстокості. Наступного дня, 1 грудня, близько мільйона небайдужих взяли участь у Народному віче, що відбулося в центрі Києва, на якому було заявлено протест проти влади і застосування сили правоохоронними органами щодо мітингувальників, з вимогами відсторонення від виконання повноважень та притягнення усіх винуватців до відповідальності.

Акції непокої ширилися всєю країною, люди підіймалися на захист своїх прав і свобод. Будинком профспілок став прес-центром і штабом сил опору і протестуючих проти дій влади. З перших днів запрошувала робоча група із співпраці з міжнародними представниками, яким відкривалася правда про акції протесту, а не озаможувальна інформація від влади. Кабінети та коридори стали місцями збору активістів, підготовки акцій, місіями проживання, обігріву, харчування, отримання медичної допомоги і ночівлі для мітингувальників, які брали участь у Революції гідності. Системно й оперативно проводилися прес-конференції та брифінги, що наживо транслювалися в усі куточки земної кулі – світ із перших вуст дізнавався про події на Майдані від безпосередніх його учасників прямісінько з місця подій.

Близько трьох місяців країна жила в три-можному очікуванні, у форматі постійних протистоянь. Трагічну розв'язку приніс лютий. Небесна Сотня,

тисячі поранених і сотні зниклих безвісти – таку страшну ціну заплатили українці за очищення і перезавантаження влади в Україні в надії на демократію і справедливість, гідне життя у власній країні.

Під час найбуремніших та найкривавіших днів Революції гідності, в ніч з 18 на 19 лютого, в Будинку спілок сталася масштабна пожежа, і головна профспілкова будівля зазнала значних руйнувань. ФПУ лишилася без даху над головою. Втратили свої робочі місця апарат ФПУ, центральні органи всеукраїнських профспілок, Київської міської та Київської обласної рад профспілок – понад тисяча працівників. Від того часу спілчані вже рік працюють над тим, щоб Будинком профспілок постав у первозданному вигляді до 25-ї річниці Незалежності України, у 2016 році.

БУДИНОК ПРОФСПІЛОК СТАВ ФОРТЕЦЕЮ БОРЦІВ ЗА ЄВРОПЕЙСКУ УКРАЇНУ

Свєн Драг'ятій, заступник Голови Федерації професійних спілок України, який під час Революції гідності від ФПУ був відповідальним за узгоджені спільні дії з учасниками Євромайдану, які перебували в Будинку спілок, поділився з «ПВ» думками і спогадами про ті буремні місяці:

«21 листопада відзначається день Архистратига Михаїла, тобто релігійний день ушанування боротьби добра із злом. Архистратиг Михаїл виступив проти диявола, сил зла, розрухи, несправедливості, зверхності. Тобто всі святкування пов'язані з перемогою добра над злом, відзначаються 21 листопада. С знаковим, що саме цього дня – 21 листопада 2013 року відбулася перша акція проти вла-

ди через те, що вона знехтувала вибором українського народу жити за європейськими цінностями.

Весь процес становлення України з 1991 року, прагнення віднайти європейську модель, повернутися в європейську сім'ю й по сьогодні показує, що народ хоче жити за тими цивілізованими правилами, за якими живе більшість країн, де повага до людини, особистості та закону є найбільшою цінністю. У нас же, навпаки, «система-влада» – понад усе. Система, яку отримала Незалежна Україна, цей рудимент, залишений від комуністичної спадщини, породила найгірші суспільні тенденції, в яких збереглася тенденція комуністичної брехні, корупції, облуди і неправди. Ті країни, які з нами були в тому «концтаборі» – країни Прибалтики, Польща, Чехія вже пішли далеко вперед, натомість ми застрягли в багні обіцянок, а не реального економічного розвитку і поваги до людини. Саме проти влади зверхності – сатани і виступив Архистратиг Михаїл, який, мабуть, неспроста є покровителем Києва.

На початку Революції гідності, 21 листопада, люди висловлювали еволюційне прагнення до самоповаги, яке з часом переросло в революційне, адже нас не чули, з нами не хотіли сидіти за стіл переговорів, з нами не хотіли рахуватися. А якщо нас не чувають, якщо нас зневажають, ми маємо вдатися до більш радикальних засобів. Усі ми були свідками того, коли 1 грудня мільйонний Київ вийшов на майдани, площі, і люди заявили, що не розійдуться, доки їх не буде почуто, і доки не зрозуміють, що ми – громадянське суспільство, і маємо право на інше життя.

Усе це відбувалося в середовищі нашого профспілкового центру. Люди до Будинку профспілок зайшли 1 грудня. У залі засідань Президії ФПУ відбувалися зустрічі послів і консулів. Це дало змогу повести Майдан правовим руслом, відповідно до норм міжнародного права, що дуже дратувало владу. Те, що наші члени організації 2 грудня дали добро, й було підписано угоду між народним депутатом Степаном Кубивим і ФПУ по перебування і розміщення учасни-

РОЗМОВА ІЗ СЕРГІЄМ САВЧУКОМ, НАЦІОНАЛЬНИМ КООРДИНАТОРОМ МІЖНАРОДНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ПРАЦІ В УКРАЇНІ

Олена ОВЕРЧУК
«ПВ»

– Сергію Петровичу, яким, на Вашу думку, є зміст поняття «соціально справедливості»? І чи існує вона в Україні?

– Соціальна справедливість має бути однією з невід'ємних частин будь-якої соціально орієнтованої економіки. Оскільки, згідно з Конституцією, Україна є соціально орієнтованою державою, то соціальна справедливість – це також невід'ємна частина будь-якої сфери життя українського суспільства.

Міжнародна організація праці вбачає соціальну справедливість, по-перше, у створенні умов для гідної праці. МОП визначає поняття «гідна праця» як продуктивну зайнятість чоловіків і жінок в умовах свободи, рівності, безпеки та поваги до людської гідності. Мені здається, що це визначення відображає суть соціальної справедливості, коли ми говоримо про соціально-трудові відносини, соціальний захист, реалізацію прав людини у сфері праці зокрема.

У цьому контексті Україна зробила величезний поступ уперед. Будучи членом МОП з 1954 року, внесла свій доробок у розвиток соціальної справедливості, так би мовити, у себе вдома. Україна за час свого членства у МОП ратифікувала 69 конвенцій МОП, які не лише визначають основоположні права і принципи у сфері праці, а й встановлюють тут мінімальні стандарти, що, зокрема, торкаються питань гідних умов та оплати праці, відповідного соціального захисту як працюючих, так і членів їхніх сімей.

Звичайно, що й ті міжнародні зобов'язання, які взяла на себе Україна, мають знаходити своє відображення та розвиток у національному законодавстві й на практиці. Тут також можна сказати, що Україна зробила величезний поступ у цьому напрямі.

Інше питання – це загальний соціально-економічний контекст на сучасному етапі розвитку України і її виклики, що поставили перед державою. Тут є чимало факторів, що не сприяють розвитку соціальної справедливості. Хоча, потрібно сказати, що водночас в Україні розроблена ціла система соціального захисту, яка встановлює певні запобіжники щодо погіршення економічної та соціальної ситуації тих чи інших категорій громадян.

– Який, на Вашу думку, наразі стан соціального діалогу в нашій країні?

– Я би не брав на себе роль оцінювача стану соціального діалогу. Соціальний діалог – непростий процес, який не є самоціллю, а є засобом досягнення порозуміння між різними групами суспільства щодо поточних справ і окреслення шляхів соціально-економічного розвитку країни. Звичайно, що у різних групах суспільства можуть бути різні погляди на соціально-економічний розвиток країни, і питання полягає в тому, наскільки сторони дослухаються одна до одної, чи здатні вони дійти згоди щодо формування порядку денно-

Усі рішення, що стосуються суспільства, мають прийматися з урахуванням його думки, і будь-які спроби оминати цей етап будуть наражатися на невдоволення та спротив

го соціально-економічного розвитку. Мені здається, що на даному етапі в Україні створені потужні інституції соціального діалогу, такі як Національна тристороння соціально-економічна рада, тристороннє управління фондами соціального страхування, консультації урядів з представниками соціальних партнерів, громадські ради при центральних органах виконавчої влади, нещодавно створена Громадянська платформа моніторингу реалізації Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом.

Інше питання, що Україна переживає сьогодні складний етап свого розвитку, коли напрацьовані підходи соціального діалогу потрібно переосмислити й окреслити шляхи подальшого їх зміцнення. Оскільки події, які відбувалися в Україні не так давно, свідчать про те, що структуроване громадянське суспільство залишалося за бортом прийняття життєво важливих рішень, і це не сприяло сталому соціально-економічному розвитку. Усі рішення, що стосуються суспільства, мають прийматися з урахуванням його думки, і будь-які спроби оминати цей етап

будуть наражатися на невдоволення та спротив.

– Чи дотримуються в Україні вимог ратифікованих конвенцій МОП?

– Ратифікація конвенцій не веде автоматично до їх дотримання. Ратифікована конвенція не лише має віднайти своє продовження у вітчизняному законодавстві, а й, що ще складніше, отримати своє реальне втілення на практиці. Це дуже непростий процес, що вимагає серйозних зусиль, спеціальних знань, досвіду. Саме тому МОП має такі інструменти, як контрольні механізми реалізації застосування конвенцій та рекомендацій МОП, а також технічне співробітництво.

– Яка ситуація на ринку праці в Україні? Чого очікувати в перспективі?

– Ситуація досить складна. Безробіття склало близько 9,5%, молодіжне наближається до 20%. Хоча це не ті цифри, що можуть вразити в порівнянні з безробіттям, скажімо, в Іспанії чи на Балканах, де загальний його рівень становить більше 20%. Економіч-

на ситуація, що складається в Україні на фоні втрати традиційних експортних ринків, конфлікту на сході країни і збільшення кількості внутрішньо переміщених осіб, свідчить про те, що вже позначилася тенденція до зростання рівня безробіття, і це також призведе до певних проблем на ринку праці. Наскільки він зросте, поки що важко спрогнозувати. Якщо говорити про внутрішньо переміщених осіб, то, за даними ООН, уже сьогодні їхня кількість переважає 1 млн осіб. Ще 600 тис. шукають міжнародного притулку. Тобто, ми говоримо про 1,6 млн осіб, приблизно третина яких – люди працездатного віку. Звичайно, що не всі вони є активними шукачами роботи, але десь 65% із цієї третини – потенційні клієнти Державної служби зайнятості. Варто зазначити, що Донбас – індустріально розвинений регіон, тому професій внутрішньо переміщених осіб вказують на те, що, напевно, не всіх їх можна буде працевла-

штувати, особливо на фоні економічного падіння (близько 10% за минулий рік). Кількість робочих місць і вакансій постійно знижується, у той час як кількість тих, хто шукає роботу, зростає.

– Наскільки складним є процес працевлаштування внутрішньо переміщених осіб?

– На сьогодні внутрішньо переміщеним особам, які реєструються у відповідних органах, запропоновано вказувати, потребують вони роботи чи ні. На жаль, ми знаємо лише загальну картину внутрішньо переміщених осіб, і у нас поки що немає даних, хто ці люди за рівнем освіти, кваліфікацією, віковими, професійними групами. Це наступний етап нашої роботи в Україні – скласти повний портрет внутрішньо переміщених осіб працездатного віку для того, щоб ми могли у співпраці з Державним центром зайнятості розробити відповідні активні заходи на ринку праці для таких людей.

– Розкажіть про стратегічні цілі, проекти МОП, що запроваджуються в Україні, а також співпрацю з профспілками.

– Тристоронні партнери визначили для себе пріоритетні цілі та завдання, що стали стратегічними й отримали своє втілення в програмі співпраці між МОП та Україною – Програмі гідної праці на 2012–2015 роки. Три сторони, на яких базується програма гідної праці, це зайнятість, соціальний захист та соціальний діалог. Розпочато підготовку до розроблення нової програми співпраці між МОП та Україною. За ініціативою Мінесотської угоди, вже в липні цього року має відбутися мультидисциплінарна місія МОП в Україні, де в рамках тристороннього діалогу заплановано перегляд програми співпраці, визначення нових стратегічних напрямів та цілей, що складатимуть основу наступної програми співпраці, починаючи з 2016 року.

Щодо співпраці з профспілками, то, зважаючи на їх особливу роль у захисті соціально-економічних інтересів працівників, було проведено цілу низку заходів. Наприклад, підвищення обізнаності щодо діяльності контрольних органів МОП, захисту прав домашніх працівників, мігрантів. Ми допомагали профспілкам розбудовувати міжнародні зв'язки з їхніми італійськими колегами щодо захисту прав трудових мігрантів. З польськими колегами – щодо захисту домашніх працівників-мігрантів з України до Польщі. Працювали ми й над різними аспектами колективного договірного регулювання. І я думаю, що залежно від тих пріоритетів, які будуть визначені профспілками в рамках наступної програми співпраці, ми з вами зможемо говорити про якісь конкретні заходи для профспілок. Відповідно, певні заходи були спрямовані виключно на організації роботодавців та представників Уряду. Водночас більша частина заходів МОП відбувається в тристоронньому форматі, де всі три сторони, включно з профспілками, представлені на рівноправній основі. Тому, сподіваюся, наша плідна співпраця продовжиться в майбутньому, й надалі говоритимемо про неї лише в позитивному ключі.

**Раїса
Чирва**

оглядач «ПВ»
chirva@bigmir.net

Соціальна справедливність по-українськи

Соціальна нерівність в Україні – надзвичайно цікавий феномен. З одного боку, за різними статистичними даними, наша країна є рівноправною, з іншого – навколишня реальність та самопочуття населення цьому аж ніяк не відповідають. То що ж відбувається? Маємо справу з поганою статистикою чи неадекватним уявленням населення? Чому з року в рік невпинно зростає реальна соціальна нерівність? Чи вдасться нинішній владі розв'язати вузол цілої низки проблем, що замикаються на соціальну справедливність? Відповіді на ці запитання шукають «Профспілкові вісті».

СВЯТО Є, А ПРИВОДІВ БРАКУЄ

Гортаючи календар державних свят, натрапляеш на червону позначку навпроти 20 лютого. На це число припадає День соціальної справедливості в Україні. Навіщо європейське свято з присмаком демократії. Однак мусимо констатувати: так само, як і з демократією, із соціальною справедливістю в державі сутужно. Українці, схоже, вже й не сподіваються на справедливе суспільство.

Впродовж останніх двадцяти трьох років влада невпинно говорить про підвищення критеріїв соціальної справедливості, а насправді їх або занижує, або взагалі урізає. Справедлива оплата праці, доступ до безкоштовного медичного обслуговування, рівні умови для здобуття освіти та працевлаштування, скасування привілеїв та елітних умов життя для обраних... Цей перелік можна продовжувати до безкінечності. Однак проблема полягає в іншому: будуючи новий дім за європейськими зразками, можновладці нехтують головним принципом. Ефективну політичну та економічну систему неможливо створити без суворого дотримання соціальної справедливості. Рано чи пізно така система впаде, від неї залишаться жалюгідні руїни та численні жертви. Якщо порушуються основні поняття про соціальну справедливність, усі алгоритми побудови нового суспільства приречені

ні на провал. У результаті вони стануть деструктивним чинником. А суспільство й надалі обиратиме між «рівним розподілом злиднів» і «нерівним розподілом багатств».

Колись німецький письменник Людвіг Берне сказав: «Справедливість – так само необхідний для життя продукт, як і хліб». За іронією, в нашій державі навіть деякі сорти хліба зветься «соціальними».

Експерти кажуть, що саме несправедливість найбільше загострює ситуацію в суспільстві. Бо коли людина перебуває у скруті та бачить, що хтось користується надмірними і незаслуженими благами, це викликає відповідну реакцію, аж до соціального вибуху. Нині переважна частина української спільноти мусить вести жебрацький спосіб життя. Насправді громада України хоче не так уже й багато. Лише те, на що має право, що гарантує їй Конституція. Право на роботу, на достойну заробітну плату, можливість навчатися, лікуватися, відпочивати, мати пристойне житло. Нічого зайвого, лише те, що прописано в Основному Законі держави.

Та, схоже, ми стоїмо за крок від того, що й Конституцію можуть переписати, аби ще більше урізати права людей та поглибити прірву між бідними й багатими. Тоді про соціальну справедливність можна забути. І згадувати хіба що 20 лютого – у Всесвітній день соціальної справедливості.

ЗАМІСТЬ СТАНДАРТІВ – МІНІМУМИ

Як ніде в демократичних державах, в основу соціальної політики України замість стандартів гідного життя та гідної праці закладено ідею соціальних мінімумів. А звідси – мінімальна зарплата, мінімальна пенсія та прожитковий мінімум. Причому офіційно встановлені

розміри мінімальних державних соціальних стандартів і гарантії є заниженими. Така політика породжує суспільство жебраків, а державу перетворює на соціального банкрута.

Найперше це стосується прожиткового мінімуму, який сьогодні перестав виконувати функцію базового соціального стандарту для забезпечення встановленого Конституцією права на достатній життєвий рівень для громадянина та його родини. Він давно потребує оновлення з урахуванням потреб людини щодо рівня споживання, необхідного для розширеного відтворення трудового потенціалу, сталого соціально-економічного, освітнього та культурного розвитку країни. Тим часом для визначення прожиткового мінімуму в Україні досі продовжують діяти набори, які були затверджені постановою Кабінету Міністрів України 2000 року. Споживчий кошук, у складі якого донині фігурує архаїчний чорно-білий телевизор, відсутній телефонний апарат, електричні лампочки, інші необхідні для цивілізованого життя предмети, в Україні не переглядався майже півтора десятиріч.

Про яку соціальну справедливність можна говорити, якщо впродовж останніх п'яти років відбулося катастрофічне зuboження українського суспільства? Якщо у 2008 році ООН констатувала, що 35% українців живуть за межею бідності, то на середину 2012-го їх уже було понад 72%. А за останніми даними – понад 90%. Перетворення країни на територію злиднів докорінно змінює мотивацію соціально-економічної поведінки населення. Громадяни перестали бути партнерами в економічних стосунках із державою. Вони їй просто не довіряють. Та й не мають підстав довіряти владі.

Ступінь недовіри зріс після ухвалення державного бюджету на нинішній рік. Цей бюджет поховав останню надію на

За даними ООН, частка 10% найбагатших українців у сукупному доході становить близько 22,5%, а 10% найбідніших – 3,8%.

56% українців вважають, що соціальна справедливість досягається шляхом вирівнювання доходів та рівня життя. 41% дотримується погляду, що держава має відбирати у багатих і віддавати бідним. Іще 23% упевнені, що ані бідних, ані багатих в Україні не має існувати.

Близько 40% усіх активів світу належать 1% найбагатших людей, 10% найбагатших володіють 85% усіх активів, а 50% населення володіє менш ніж 1%

відновлення соціальної справедливості. Депутат ВР Сергій Лабазюк пояснює: «З огляду на показники, що їх закрив Уряд у бюджеті, Україна для нього – чужа країна. Головний фінансовий документ спрямований на тотальну економію стосовно своїх громадян».

Обіцяного перегляду державного кошторису, запланованого на лютий місяць, українці так і не дочекалися. Зате влада пообіцяла з грудня 2015-го підвищити розміри мінімальної зарплати та прожиткового мінімуму. Начебто на 13%. Як завжди, можновладці посилаються на загальну економічну скруту. Однак експерти дійшли іншого висновку: надзвичайно низький рівень зарплат в Україні зумовлений не стільки недостатнім потенціалом економіки, скільки заниженим рівнем соціальних стандартів та низькою вартістю праці. Надмірне зба-

гачення власників великих підприємств при тотальному зубожінні працюючого населення свідчить не лише про несправедливий розподіл, а й про системне порушення прав найманих працівників на зароблене та на достойну оплату праці.

Встановлюючи розміри основних соціальних стандартів, влада геть не бачає враховувати знецінення грошових доходів та заощаджень унаслідок високої цінової інфляції, девальвації національної валюти. А це напружає позначатися на рівні життя та соціальній захищеності людей, створює ризики подальшого зубожіння.

ИНДЕКС ДЖИНИ

Найгострішою соціальною проблемою в Україні залишається великий розрив

між високою вартістю життя та низькою ціною праці. За роботу українцям платять копійки, людська праця нічого не вартує, окрім мінімальної зарплати. Експерти стверджують, що система оплати праці у нас побудована неправильно. Навіть за радянських часів у собівартості продукції 25% займала оплата праці. Тепер – менше ніж 10%, тоді як у Європі частка оплати праці у собівартості сягає 45%. Мізерні зарплати найманих працівників більше скидаються на милостиню, аніж на достойну винагороду. Такий розподіл породжує соціальну нерівність, бо працюючі українці почувуються кріпаками, що гарують на панів – власників «заводів, газет, пароплавів».

У всьому світі показником соціальної справедливості вважається заробітна плата, відповідність її рівня соціальному статусу та займаній посаді. Що мен-

ший у цій пропорції розрив, то вищим вважається рівень соціальної справедливості. Згідно з прийнятими у розвинених економіках нормами розрив у доходах між 10% найбагатших і 10% найбідніших не має перевищувати співвідношення 10:1. Це так званий індекс Джині. Та про такий інструмент, схоже, економісти в українському Уряді навіть не чули. Бо інакше українські реалії їх просто приголомшили б.

Якщо в Європі прийнятним вважається рівень 7:1, то в Україні цей показник переважив за позначку 45:1. І має стійку тенденцію до збільшення. От якби в такий спосіб зростали зарплати, населення не мало б нічого проти «затягування пасків» в умовах економічної кризи.

Чому українці такі низкооплачувані працівники? Експерти дійшли висновку, що виключно через те, що інші українці стали надто багатими. Навіть за світовими мірками. Гроші, кажуть аналітики, нікуди не зникають. Вони просто змінюють своїх власників. Поки одні зубожіють, інші стають мільйонерами та мільярдерами.

Якби більшість працюючих українців отримувала платню на рівні 500 євро, вона без будь-яких вагань могла б заплатити 150 євро за послуги ЖКГ. Як у країнах Євросоюзу. Люди могли б узяти кредит на придбання житла чи авто і справно його сплачувати. І навіть оплачувати справжню медичну страховку, як мешканці Європи. І подорожували б світом, як німці чи французи. Та не можуть. Бо зарплата в Україні найнижча не тільки в ЄС, а навіть у СНД.

У Європі, крім України та Молдови, вже не залишилося країн з такою принизливо низькою платнею для людей, які працюють.

Експерт Інституту демографії та соціальних досліджень НАНУ Людмила Черненко наголошує, що ганебне явище, коли в категорію нужденних потрапляють не безробітні, а ті, хто важко працює, є абсолютно унікальним. І обурюється, що ніде, крім країн Африки, такого немає. Та, виявляється, що до рівня Африки чи інших країн третього світу Україні ще треба дорости.

КОМЕНТУЄ СЕРГІЙ КОНДРЮК, ЗАСТУПНИК ГОЛОВИ ФЕДЕРАЦІЇ ПРОФСПІЛОК УКРАЇНИ

Головною соціальною несправедливістю сучасної України є те, що працююча людина неспроможна дати собі раду і левова частка працівників вимушена виступати перед державою у ролі прохачів – допомогти, субсидій тощо.

Друга соціальна несправедливість полягає у тому, що сьогодні не реалізується конституційне право людини на працю. Значна частина українців або

безробітні, і їх кількість, на жаль, постійно зростає, або змушені шукати заробітку в тіньовій економіці. Або, ще гірше, – виїжджати за кордон у пошуках коштів для забезпечення сім'ї. Здебільшого людина кидає свою родину напризволяще і вирушає заробляти гроші у тіньовій економіці інших країн.

Третя соціальна несправедливість – утримання державою податків із заробітної плати, яка є нижчою від межі бідності. А все через те, що рентабельність праці не вважається пріоритетом для держави. От для рента-

бельності бізнесу держава намагається створити сприятливі умови. А праця залишається нерентабельною. Вся соціальна несправедливість базується на свідомо спотвореному соціальному стандарті – прожитковому мінімумі, який Кабмін та ВР визначають у розмірі майже вдвічі меншому, ніж вартісна величина товарів та послуг, яких реально потребує людина. Однак маємо й позитиви. Це, зокрема, укладена Угода про асоціацію з ЄС, прагнення досягти європейських соціальних стандартів. Всеяке оптимізм і президентська стратегія стало-

го розвитку України до 2020 року, у якій передбачено зростання тривалості життя людини на три роки. А для того, щоб цього досягти, потрібно забезпечити рентабельність праці, тоді українці зможуть заплатити за товари та послуги, житимуть довше. Профспілки найближчим часом готові подати пакет законодавчих пропозицій на зміну поточної негативної ситуації. Крім того, ми стартуємо з новою Генеральною угодою, працюємо над формуванням конкретної дорожньої карти, спрямованої на подолання соціальної несправедливості.

ОФІЦІЙНО

ФПУ ЗВЕРНУЛАСЯ ДО НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ З ПРИВОДУ ПОДАЛЬШОЇ ДОЛІ ЖОВТНЕВОГО ПАЛАЦУ

Федерація профспілок України та трудовий колектив Міжнародного центру культури і мистецтв звернулися з листом до Голови Верховної Ради України Володимира Гройсмана та групи народних депутатів – авторів законопроекту «Про увічнення пам'яті про Революцію гідності 2013–2014 років».

Фото Кирила ЛАТИШЕВА

Цим законопроектом, що зареєстрований у Верховній Раді 6 лютого, передбачено створення на базі підприємства ФПУ «Міжнародний центр культури і мистецтв профспілок України» Музею Майдану.

У листі зазначається, що ФПУ підтримує ідею створення Музею задля увічнення пам'яті про Революцію гідності та осіб, які проявили громадянську мужність. Разом з тим наголошується на тому, що майновий комплекс Підприємства «Міжнародний центр культури і мистецтв профспілок України» належить на праві власності ФПУ.

Федерація професійних спілок України набула право власності на зазначене майно в порядку правонаступництва внаслідок документально оформленого переходу права власності від ліквідованої Української ради промислової кооперації до Української республіканської ради профспілок; від Української республіканської ради профспілок до Федерації незалежних профспілок України; від Федерації незалежних профспілок України до Федерації професійних спілок України. Вищевказане встановлено Господарським судом м. Києва ще у 2006 році.

Профспілки звертають увагу на те, що Міжнародний центр культури і мистецтв профспілок України є єдиним діючим профспілковим мистецько-культурним та просвітницьким осередком, який співпрацює з великою кількістю аматорських та професійних творчих колективів Києва та усієї України.

У 2005 році українська влада вже ініціювала питання створення Українського інституту національної пам'яті для увічнення пам'яті жертв політичних репресій та голодоморів в Україні на базі МЦКМ, де нібито теж мали місце тортури НКВС. Однак після численних перевірок, проведених Службою без-

пеки України та Державним комітетом архівів України, які не знайшли документального підтвердження зазначеним фактам, тодішній владі вистачило політичної волі та мудрості не загострювати соціальне питання, і мистецько-

забезпечувати захист власності, особливо соціального спрямування, як це передбачено Конституцією України.

Саме тому профспілки вважають неприпустимим позбавлення можливості трудящих та самодіяльних

Міжнародний центр культури і мистецтв профспілок України є єдиним діючим профспілковим мистецько-культурним та просвітницьким осередком, який співпрацює з великою кількістю аматорських та професійних творчих колективів Києва та усієї України. Профспілки вважають неприпустимим позбавлення можливості на проведеної культурно-мистецької роботи в МЦКМ, створеного працею та на кошти спільчан 60 років тому.

культурний центр нині продовжує свою діяльність.

ФПУ і колектив Міжнародного центру культури і мистецтв висловлюють готовність пліч-о-пліч співпрацювати з державою і громадськістю задля увічнення пам'яті загиблих на Майдані під час буремних подій минулого і позаминулого років та пропонують, керуючись статтею 11 Закону України «Про музеї та музейну справу», розглянути можливість розміщення частини експозиції Музею Майдану в приміщеннях у Будинку спілок після його відновлення у 2016 році, а також в окремих приміщеннях МЦКМ та Українського дому, які стали одними з основних символів протистояння українського народу проти злочинного та корумпованого режиму.

Водночас профспілки звертають увагу народних депутатів на непорушність права власності, рівність усіх суб'єктів господарювання перед законом та обов'язок держави

творчих колективів на проведення культурно-мистецької роботи в Міжнародному центрі культури і мистецтв, створеного працею і на кошти спільчан 60 років тому для цільового використання.

До того ж витрати Музею тільки на утримання споруд МЦКМ, призначення якого охоплюють площу понад 17 тис. кв. метрів, становитимуть не менш як 20 млн грн на рік, що в нинішніх умовах є нераціональними витратами Державного бюджету. На думку профспілок, більш прийнятним наразі є створення експозиції Музею в окремих будівлях, які були опорними пунктами Євромайдану.

У листі профспілки звертаються з проханням до народних депутатів врахувати позицію Федерації професійних спілок України щодо готовності співпраці в питанні створення Музею Майдану та подати пропозиції ФПУ до проекту Закону України «Про увічнення пам'яті про Революцію гідності 2013–2014 років».

ЛИСТ

ПРОФСПІЛКИ ЗВЕРНУЛИСЯ ДО ВІТАЛІЯ КЛИЧКА ЩОДО СТВОРЕННЯ МУЗЕЮ МАЙДАНУ

Федерація профспілок України звернулася з листом до Київського міського голови Віталія Кличка, в якому висловила свою позицію щодо намірів створення Музею Майдану на базі майнового комплексу «Міжнародний центр культури і мистецтв профспілок України».

У листі, зокрема, звертається увага на те, що МЦКМ був і залишається сьогодні справжнім центром духовної столиці України. У численних гуртках художньої самодіяльності, народних ансамблях, любительських об'єднаннях і клубах починали свою творчу діяльність такі відомі майстри сцени, як Дмитро Гнатюк, Анатолій Солов'яненко, Белла Руденко, Анатолій Мокренко, Юрій Гуляєв, Діана Петриненко, Степан Турчак та багато інших. Під егідою МЦКМ постійно проводяться традиційні огляди, конкурси, фестивалі народної творчості. На його сцені з великим задоволенням працюють професійні і самодіяльні театральні та концертні колективи з Білорусі, Молдови, Грузії, Литви, Естонії та інших країн.

У літописі історії культурно-мистецького закладу найяскравіші сторінки вписують відомі не лише в Україні самодіяльні колективи Центру – народний ансамбль народного танцю «Горлиця», народний оркестр народних інструментів, народна вокальна студія, оперна студія, народний ансамбль класичного балету «Просвіт» та ін. З величезним успіхом тут виступає естрадно-джазовий оркестр «Музична лабораторія».

Про високу оцінку діяльності самодіяльних митців свідчить і той факт, що восьми колективам присвоєно звання «народний» і «зразковий». Велики надбання Центру є його бібліотека, унікальний фонд якої налічує понад 70 тисяч примірників, чим може похвалитися не кожен заклад культури. Зустрічі з відомими письменниками, композиторами, дипломатами, державними та громадськими діячами, народними депутатами сприяють духовному відродженню країни, додають наснаги і творчого горіння. Профспілки звертають увагу столичного мера на те, що обговоренню проекту Закону України та питанню створення Музею Майдану на базі МЦКМ було присвячено ви-

пуск програми «Свіжий погляд» 10 лютого на радіо «Вести». В ефірі свою думку висловлювали експерти та слухачі, більшість з яких підтримали пропозицію щодо недовільності перетворення діючого та успішного культурно-мистецького центру, який є бюджетотворюючим для столиці, під Музей Майдану. Зокрема, лунали пропозиції про можливість використання інших будівель та земельних ділянок по вул. Інститутській, які розташовані поруч, для розміщення експозиції Музею або його будівництва.

Ініціатива створення в Києві в установленому порядку музею, присвяченого подіям Революції гідності, теж відображена в Указі Президента України від 11.02.2015 № 69/2015 «Про вшанування подвигу учасників Революції гідності та увічнення пам'яті Героїв Небесної Сотні», у якому Глава держави доручив Кабінету Міністрів України розробити і залученням громадськості та затвердити у двомісячний строк комплексний план заходів із вшанування подвигу учасників Революції гідності та увічнення пам'яті Героїв Небесної Сотні. ФПУ підтримує загальну концепцію та ідею створення Музею Майдану, профспілки готові співпрацювати з державою та громадськістю задля увічнення пам'яті про Революцію гідності і свободи та вшанування осіб, що виявили громадянську мужність. Так, влітку минулого року на громадських слуханнях щодо встановлення Меморіального комплексу Героям Небесної Сотні Федерацією профспілок України було заявлено про готовність надання у відбудованому Будинку спілок частини площ під тимчасове розміщення експозиції Музею.

Профспілки у своєму листі звертаються до Віталія Кличка з проханням врахувати позицію Федерації професійних спілок України в подальшій роботі з реалізації положень Указу Президента України та сподіваються, що цей процес проходить відкрито, прозоро та з урахуванням думки киян.

Народний ансамбль класичного балету «Просвіт»

ЦЕНТР КУЛЬТУРИ СТАНЕ МУЗЕЄМ МАЙДАНУ?

Співає дитячий фольклорний колектив «Співаночка»
Фото з сайту МЦКМ ПУ

Київський Міжнародний центр культури та мистецтв профспілок України (МЦКМ ПУ) знову опинився у центрі конфлікту. На базі Жовтневого палацу можновладці пропонують створити Музей Небесної Сотні, або Музей Майдану. З такою ініціативою виступили восьмеро депутатів Верховної Ради. Розглянувши можливі приміщення для реалізації своєї ідеї, вони обрали Жовтневий палац. Тож приміщення колишнього Інституту шляхетних дівчат, а нині – культурного центру профспілок може стати музеєм. Категорично проти цього виступає трудовий колектив.

Тетяна РУБАН
«ПВ»

Під час Помаранчевої революції протягом трьох тижнів Жовтневий палац, працюючи у цілодобовому режимі, приймав та обслуговував за власний коштів майже 40 тис. учасників подій. Потім так само власними силами ремонтував та облаштовував приміщення, проводив різноманітні заходи. Невдовзі відновили свою діяльність дитячі колективи та колективи художньої самодіяльності.

З 2 грудня 2013 року по 18 серпня 2014 року МЦКМ став притулком для тисяч активістів Майдану. Під час драматичних подій 18–20 лютого Палац був у епіцентрі подій – захоплення Беркутом, розстріли на Інститутській. Тут розташовувалися госпіталь, пункти обігріву та харчування, було обладнано місця для відпочинку ак-

тивістів тощо. «Після подій будівля була у важкому та жалюгідному стані, – розповідає в. о. голови профкому завідувача відділом народної творчості та культурно-мистецьких зв'язків МЦКМ ПУ Оксана Кузнєцова. – Ми натрапили на гори сміття, розбиті шибки, потрощені кіно- та радіорубку, світла та звуку, пошкоджені цінні речі, комп'ютери та оргтехніку».

Одночасно припинили платити кошти орендарі приміщень, серед яких, зокрема, спортивна школа Дерюгінних, чий борг сягнув півмільйона гривень. Протестувальники пішли з Жовтневого палацу, і про нього всі забули. Орендарі не платять, немає ані прибутків, ані грошей на ремонт. Адміністрація Палацу надіслала офіційні листи Президенту, Прем'єр-міністру, голові Київської міської держадміністрації Віталію Кличку. Та КМДА проігнорувала навіть прохання відре-

монтувати сходи, які ведуть до Палацу.

Збитки від пошкодження будівлі та внутрішніх приміщень сягнули 1,5 млн грн, і це не враховуючи суму недоотриманого прибутку 7 млн грн від перенесення запланованих заходів. Адміністрація була змушена припинити на якийсь час роботу всіх дитячих гуртків, тож понад 600 маленьких киян залишилися без занять. Самодіяльні колективи теж не працювали.

Та, попри це, МЦКМ ПУ все ж таки продовжував діяти, проводив заходи, сплачував за електроенергію, комунальні послуги, при цьому не отримуючи жодної копійки підтримки. Завдяки патріотизму, відданості, наполегливості праці трудовий колектив зберіг приміщення, розпочав заходи для його відновлення, відмив та очистив будівлю для культурного дозвілля киян і гостей столиці.

Тим часом хтось знову хоче повернутися до ідеї створення на базі Міжнародного центру культури та мистецтв Музею політичних репресій, Небесної Сотні, незважаючи на те, що тут постійно проводилися різноманітні

міжнародні, громадсько-політичні, благодійні заходи, фестивалі дитячої творчості тощо.

Сьогодні тут відновили свою роботу шість колективів художньої самодіяльності, у яких зайнято більш як 300 осіб – дітей, молоді, пенсіонерів. Усі колективи працюють безкоштовно та заслужено отримали звання «на-

отекою з фондом 90 тис. примірників, деякі з них унікальні та збереглися ще з часів Інституту шляхетних дівчат. Трудовий колектив Міжнародного центру культури та мистецтв профспілок України подолав не одну кризу без жодної зовнішньої допомоги і знайшов своє місце у культурно-мистецькому житті сто-

«Духовність у країні не скасовував ще жоден президент».

родний» і «зраковий», вони неодноразово представляли Україну на різноманітних міжнародних конкурсах, а їхні керівники мають почесні звання «заслужених працівників культури України». Всі разом вони зробили значний внесок у справу розвитку української самодіяльної культури та народної творчості. МЦКМ ПУ пишеться своєю біблі-

лиці та держави загалом, не перепрофілювавши свою діяльність заради швидких прибутків.

Незважаючи на надзвичайно складний фінансовий стан, економічно-політичну ситуацію в країні, колектив продовжує наполегливо працювати і вживати всіх можливих заходів, аби зберегти будівлю для нинішніх та майбутніх поколінь.

КОМЕНТАРІ

Олег ПЛЕВАНЮК,
в. о. директора МЦКМ ПУ:

«Жовтневий палац завжди залишався осередком культури та мистецтва не лише для мешканців столиці, а й для всієї України. Нині робити тут Музей Гідності – це не на час; гадаю, що це неправильно. Зараз у Жовтневому палаці займаються чимало творчих колективів, які несуть прекрасне мешканцям Києва та гостям столиці. І може трапитися, що вони залишаться на вулиці. А це неприпустимо. Трудовий колектив, як і всі люди доброї волі, виступає за те, щоб увічнити пам'ять про тих, хто загинув у часи репресій, під час подій Майдану, розстріляних та загинувших на вулиці. Це треба зробити неодмінно. Але ж і треба зберегти другий в Україні концертно-театральний зал, самодіяльні колективи – великий оркестр народних інструментів, джазовий колектив, дитячий фольклорний колектив «Співаночка», народний хореографічний ансамбль народного танцю «Горлиця», дитячий ансамбль «Промінь», бібліотеку, трудовий колектив, завдяки якому Палац було збережено та відновлено».

Олександра КУЗНЄЦОВА,
в. о. голови профкому, завідувача відділом народної творчості та культурно-мистецьких зв'язків МЦКМ ПУ:

«Працівники МЦКМ – від двірників до дирекції – з першого дня Революції надавали всю можливу допомогу митингувальникам. Протягом року Жовтневий не працював як культурно-мистецький заклад. Деякі працівники змушені були піти у відпустку без збереження заробітної плати. Колектив довелося перевести на режим роботи неповного робочого дня. Але Міжнародний центр культури і мистецтв – це не тільки концертний майданчик. Зараз у Палаці діє шість відомих колективів. Із 1957 року молоді у нас завжди займаються безкоштовно. Для цього обладнані спеціальні класи. Під час Революції Гідності Палац прихистив митингувальників. А тепер, коли влада намається відібрати приміщення та створити тут музей, колективи народної творчості не працюватимуть? Духовність у країні не скасовував ще жоден президент».

Нонна МАРТИНИЧ,
завідувача комерційним, адміністративно-видовищним відділом МЦКМ ПУ:

«З 1 січня 2014 року через ситуацію у столиці та у МЦКМ ПУ зокрема попит на послуги Центру різко зменшився. 14 лютого 2014 року ми провели останній захід. У результаті протестних дій було скасовано низку заходів, у т. ч. проведення традиційної міської яринки для дітей. Деякі заходи довелося перенести на більш пізній термін – листопад-грудень 2014 року. Замість запланованих на 1 січня 75 заходів було проведено лише п'ять. За підрахунками, розмір втрачених доходів становить майже 7 млн гривень».

Володимир БОЛОШЧУРСЬКИЙ,
художній керівник народного хореографічного ансамблю «Горлиця», заслужений працівник культури України:

«Це неправильно – створювати Музей Небесної Сотні, або Музей Майдану у Міжнародному центрі культури та мистецтв профспілок України. Це один із найкрасивіших і найбільших у Києві театральних концертних залів, який має унікальну акустику і вміщує понад 2000 глядачів. Київ не може собі дозволити втратити цей зал. Неможливо заради створення музею викинути на вулицю шість колективів художньої самодіяльності різних жанрів, у яких зайнято 300 осіб – дітей, молоді, пенсіонерів. Держава жодним чином не допоможе у відбудові будівлі. Всі ремонтні роботи ми виконували власними зусиллями, відновили приміщення хореографічних класів, репетиційних залів тощо».

Із 1957 року МОЛОДІ У НАС ЗАВЖДИ ЗАЙМАЄТЬСЯ БЕЗКОШТОВНО. НИНИ ТУТ ПРАЦЮЄ ШІСТЬ ТВОРЧИХ КОЛЕКТИВІВ РІЗНИХ ЖАНРІВ

СОЦІАЛЬНІ ГАРАНТІЇ

НАРАХУВАННЯ ПЕНСІЇ КОЛИШНЬОМУ ЗАСУДЖЕНОМУ

? Чи може особа, яка відбувала покарання в місцях позбавлення волі більше половини свого життя, отримувати пенсію за віком, і чи враховується до стажу роботи її праця в період відбування покарання?

Відповідно до ст. 8 Кримінально-виконавчого кодексу України засуджені мають право на загальних підставах на державне пенсійне забезпечення за віком, по інвалідності, в зв'язку з втратою годувальника та в інших випадках, передбачених законом. Пенсії засудженим за наявності відповідного права мають призначатися органами Пенсійного фонду України за місцем відбування покарання.

Особа, яку до відбування покарання призначена пенсія, підлягають державному пенсійному забезпеченню на загальних підставах. Особа, яка під час відбування покарання набула права на пенсію відповідно до частини першої цієї статті, надає адміністрації виправного закладу клопотання про забезпечення необхідних умов для призначення їй пенсії за місцезнаходженням цього виправного закладу, в тому числі щодо виклику представників Пенсійного фонду України й офіційного прийому ними у встановленому порядку необхідних документів безпосередньо від особи, яка відбуває покарання, або її представника за нотаріальним дорученням. Адміністрація виправного закладу не більш як протягом 30 днів з дня реєстрації клопотання особи, яка набула права на призначення пенсії відповідно до частини першої цієї

статті під час відбування покарання, забезпечує зустріч засудженого з представником Пенсійного фонду України та всебічно

лення необхідних документів відшкодовуються у встановленому порядку за рахунок отриманих винаслідок цього пенсій відпо-

Засуджені, які втратили працездатність під час відбування покарання, після звільнення їх від покарання мають право на пенсію

Відповідно до законодавства України, засуджені мають право на загальних підставах на державне пенсійне забезпечення за віком, по інвалідності, у зв'язку з втратою годувальника та в інших випадках, передбачених законом.

сприяє належному оформленню і поданню ним відповідних документів або забезпечує умови для оформлення і подання необхідних документів через представника особи, яка відбуває покарання. Витрати на відрядження представників Пенсійного фонду України для проведення заходів щодо оформ-

вдними особами, які відбувають покарання. Порядок та розмір компенсації встановлюються Кабінетом Міністрів України. Трудова діяльність засуджених у період відбування ними покарання у вигляді позбавлення волі зараховується до стажу роботи для призначення трудової пенсії.

і компенсацію шкоди у випадках і порядку, встановлених законодавством України. Адміністрація установи зобов'язана сприяти своєчасному оформленню документів на отримання пенсії або оформленню компенсації заподіяної шкоди відповідно до законодавства України.

ЗНЯТТЯ З ОБЛІКУ

ПРИПИНЕННЯ РЕЄСТРАЦІЇ В ЗВ'ЯЗКУ З НАВЧАННЯМ

? П'ять місяців перебуваю на обліку в центрі зайнятості, а щойно вступив до академії на денну форму навчання з використанням ваучера. Чи можу я діляти перебувати на обліку або слід зніматися?

Відповідно до п. 37 Порядку реєстрації, перереєстрації безробітних та ведення обліку осіб, які шукають роботу, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 20 березня 2013 року № 198, центр зайнятості припиняє реєстрацію з дня вступу на навчання за денною формою, в тому числі з використанням ваучера.

ХТО ОПЛАТИТЬ?

КОМПЕНСАЦІЯ ЗА НЕВИДАЧУ ТРУДОВОЇ КНИЖКИ

? Після мого звільнення за ст. 36 КЗпП роботодавець у день звільнення не видав мені трудову книжку та розрахунок. Через два тижні я влаштувався на роботу за новою трудовою книжкою, при цьому я не можу забрати стару, оскільки на попередній роботі її загубили. Чи можу я звернутися до суду й вимагати від роботодавця видачі мені дубліката трудової книжки та виплати середньомісячного заробітку за її затримку?

Відповідно до Інструкції про порядок ведення трудових книжок працівників, власник або уповноважений ним орган зобов'язаний видавати працівнику його трудову книжку в день звільнення з внесеним до неї записом про звільнення. При затримці видачі трудової книжки з вини власника або уповноваженого ним органу працівникові сплачується середній заробіток за весь час вимушеного прогулу. Днем звільнення в такому разі вважається день видачі трудової книжки. Про новий день звільнення видається наказ і вноситься запис до трудової книжки працівника. Раніше внесенний запис про день звільнення визнається недійсним. Якщо трудова книжка працівника загублена підприємством унаслідок стихійного лиха або з інших причин, то йому видається дублікат трудової книжки без стягнення її вартості.

ОГОЛОШЕННЯ

Втрачене свідоцтво про право власності на нерухоме майно серії САВ 253598 від 28.03.2007, видане Головним управлінням комунальної власності м. Києва виконавчого органу Київської міської ради (Київської міської державної адміністрації), вважається недійсним.

ЯКЩО ПРОПОЗИЦІЯ НЕ ВЛАШТУЄ

ЧИМ ЗАГРОЖУЄ ВІДМОВА БЕЗРОБІТНОГО ВІД ЗАПРОПОНОВАНОЇ РОБОТИ

? Мій батько перебуває на обліку в центрі зайнятості, маючи середню спеціальну освіту. Йому пропонували роботу, від якої він відмовився (зарплата була менше, ніж на попередньому місці роботи). Наразі йому пропонують пройти курси, які йому також не підходять, тож він хоче відмовитися. Чи можуть за це зняти з обліку в центрі зайнятості?

Відповідно до п. 14 ст. 31 Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування на випадок безробіття» виплата допомоги по безробіттю припиняється в разі відмови безробітного від двох пропозицій підходящої роботи або двох пропозицій проходження професійної підготовки, перепідготовки, підвищення кваліфікації за направленням державної служби зайнятості, в тому числі осіб, які вперше шукають

роботу та не мають професії. Відповідно до пп. 17 п. 20 Порядку реєстрації, перереєстрації та ведення обліку громадян, які шукають роботу, і безробітних, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 14.02.2007 № 219, громадяни, зареєстровані як такі, що шукають роботу, і безробітні знімаються з обліку в разі відмови від другої пропозиції підходящої роботи або другої пропозиції проходження професійної підготовки, перепід-

готовки, підвищення кваліфікації за направленням державної служби зайнятості, в тому числі осіб, які вперше шукають роботу та не мають професії (спеціальності). Отже, якщо ваш батько ще раз відмовиться від пропозиції професійного навчання або підходящої роботи, його буде знято з обліку як безробітного. Після цього впродовж трьох місяців він матиме право отримувати в центрі зайнятості лише консультаційні послуги.

Познайомимось?

Хтось гарно підготувався

Минають віки, але нічого не змінюється під сонцем...

Кохання – у серці, подарунок – в руках

Мороз кохання не завада

Кирило ЛАТИШЕВ, «ПВ»
Фото автора

Усім привіт та мої вітання з днем закоханих, хоч це свято і минуло. З'явилося воно у нас відносно недавно, та людям таки подобається. Адже цього дня дарують листівки або ж зізнаються у коханні людині, яка подобається. І хоч це свято не є державним, але ж як тут забути і не привітати кохану людину? Хтось дарує квіти, хтось – цукерки, а хтось купує листівку у вигляді серця або заздалегідь виготовляє її власноруч. Та як не крути, а у кожного іноді з'являється бажання подарувати щось незвичайне, щось таке, що зігріє кохану та подарує усмішку. Нерідко проблема, що ж подарувати цього дня, заводить нас у глухий кут.

Отож я вирішив відвідати фестиваль, що відбувся 14 лютого – у день закоханих, аби дізнатися, що пропонують і чим розважають закоханих. За великим рахунком, це був радше ярмарок, аніж фестиваль, і вибір подарунків для закоханих перевершив усі можливі сподівання. Тут тобі і одяг, і солодощі з листівками hand made, і навіть сучасна стрижка для коханого чоловіка чи гарне фото на згадку – не проблема. А також різноманітні шарфи, теплі в'язані головні убори для коханої, світильники з сердечками, кумедні та стильні метелики для коханого, черевики тощо. Але найбільше здивував мене конкурс для самотніх. Усе виглядало так: дівчат та хлопців, які мали власні номери, розсаджували парами для спілкування, а через деякий час пари мінялися співбесідниками. Так було доти, доки всі не поспілюються один з одним. Після завершення конкурсу учасники віддавали ведучому папірець, що містив номер співрозмовника, який сподобався найбільше. Якщо номери збігалися, ведучий давав цим учасникам контактні номери телефонів.

У будь-якому разі, я вважаю, що не варто чекати свята, аби зробити коханій подарунок чи зізнатися у своїх почуттях. Немає значення, що саме подарувати коханім. Якщо це робити постійно і без спеціальної нагоди, то навіть просто запашна кава із шоколадною цукеркою і теплими словами стануть гарним подарунком.

Дівчата знають, як знайти шлях до серця...

Романтичний набір для закоханих

Фото на згадку

Гарний метелик – чудовий подарунок

Чудові валентинки з побажаннями

спорт

**ТЕТЯНА ГАМЕРА-ШМИРКО
ТА ОЛЕКСАНДР СІТКОВСЬКИЙ –
ЛЕГКОАТЛЕТИ СІЧНЯ**

Члени президії української легкоатлетичної федерації, представники мас-медіа та вболівальники визначили найкращих легкоатлетів України першого місяця нового року. У результаті опитування голоси переважно більшості респондентів пішли марафонцям – Тетяні Гамері-Шмирко та Олександр Сітковському. Як раніше інформували «ПВ», Тетяна Гамера-Шмирко цьогогріч утретє поспіль виграла марафон в Осаці (Японія), встановивши рекорд України – 2:22.09. Олександр Сітковський зійшов на п'єдестал пошани за підсумками марафону в Марракеші (Марокко), де він продемонстрував найкращий результат сезону в Європі – 2:09.11.

МАСОВА ФІЗКУЛЬТУРА | ОСВІТЯНИ МЕЛІТОПОЛЬЩИНИ ВИЗНАЧАЛИ КРАЩИХ

УЧАСНИКИ ЗМАГАНЬ ПОПРОЩАЛИСЯ ДО НАСТУПНОГО РОКУ

За ініціативою президії районної організації Профспілки працівників освіти і науки України Мелітополя уся робота в первинних профспілкових організаціях проводиться під девізом «За здоровий спосіб життя». Тут культивується мода на здоров'я, спілчани постійно беруть участь у спортивних змаганнях з різних видів спорту. Традиційно наприкінці січня відбувся турнір із шашок і шахів.

Галина ГОЛОВАНОВА
спеціально для «ПВ»

Напередодні Дня студента – 24 січня з усіх куточків району до шашкової школи з'їхали освітяни, в душах яких не згасав вогник спортивної боротьби. Загалом у змаганнях взяли участь 90 учасників – від ветеранів праці до освітян, які щойно закінчили виш. Турнір відбувався за швейцарською системою з контролем часу 10 хвилин.

У напруженій боротьбі перемогу в шашковому турнірі виборола Галина Голованова (ПО Костянтинівської СРПШ «Прометей»), другим фінішував Олександр Корінь (ПО Промінівської ЗОШ), третім – Ігор Маліцький (ПО Мирненської ЗОШ).

Почесне друге місце посіли представники ПО Промінівської ЗОШ Наталія Вівчарук та Василь Федотов, змушені були задовольнитися «бронзою» спілчани Олена Карнаван і Михайло Сизов, які представляли ПО Астраханської ЗОШ.

Третє – ПО Костянтинівської СРПШ «Прометей».

Переможці та призери змагань отримали заслужені грамоти й кубки. Особливо відзначимо, що у день змагань спілчани району радо привітали свого профспілкового лідера Марію Тетеріну з нагородою – орденом «За заслуги перед Запорізьким краєм» III ступеня, яким її було нагороджено напередодні.

Найвправнішими шахістами виявилася команда ПО Вознесенської ЗОШ, яку представляли спілчани Алла Лісняна та Олександр Ливадний.

У загальнокомандному заліку призери розподілилися так: перше – ПО Промінівської ЗОШ; друге – ПО Вознесенської ЗОШ;

КОРОТКО

БОРТЬБА П'ЯТЬ МЕДАЛЕЙ З ІРАНУ

Минулого тижня в іранському місті Керманшах відбувся традиційний турнір з вільної та греко-римської боротьби, присвячений пам'яті видатного місцевого борця Голамреза Тахті – олімпійського чемпіона та дворазового чемпіона світу. Наші борці завоювали на Кубку Тахті три золотих, одну срібну та одну бронзову нагороди.

У стартовий день змагань першу медаль до скарбнички нашої збірної поклав призер лондонської Олімпіади Валерій Андрійцев (вагова категорія 97 кг). Українець лише у півфінальній сутичці поступився місцевому борцю Хассану Рахімі з мінімальним рахунком 0:1, а в боротьбі за третє місце не залишив шансів єгиптянину

Алі Хаміді Аміну (13:7). Решту нагород здобули наші «класики». На перші сходинки п'єдесталу пошани піднялися Денис Дем'янов (66 кг), Дмитро Пішков (74 кг) і Жан Беленюк (86 кг). Лише у вирішальному поєдинку зазнав поразки від місцевого атлета Дмитро Тимченко, тож був змушений задовольнитися сріблом турніру.

ШАХОВІ БОЇ 10 КОМАНД ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У ТРЕТЬОМУ ТУРІ СПАРТАКІАДИ

Третій вид спартакіади з шахів серед учнів професійно-технічної освіти обласного центру відбувся на базі Хмельницького професійного ліцею. У змаганнях взяли участь 6 команд юнаків та 4 команди дівчат.

Валерій МАРЦЕНЮК
спеціально для «ПВ»

Серед юнаків перемогла команда ВПУ № 4 м. Хмельницького, друге місце вибороли спортсмени професійного ліцею електроніки, третіми фінішували представники Центру професійно-технічної освіти торгівлі та харчових технологій. Перше місце серед дівчат виборола команда Хмельницького центру професійно-технічної освіти сфери послуг. Командам ВПУ № 25 та центру професійно-тех-

нічної освіти торгівлі та харчових технологій дісталися друге та третє місця. Не лише керівники фізико-технічного факультету Хмельницького професійного ліцею Наталія Пенделюк та Наталія Шелепюк відзначили, що турнір було організовано на високому фаховому рівні. Спортсмени, які брали участь у змаганнях, не тільки люблять спорт, а й беруть активну участь у профспілковій роботі та громадському житті навчальних закладів.

ВШАНУВАННЯ | АВТОР «ПВ» ОТРИМАВ НАГОРОДУ ФСТ

«СПАРТАК» СПОРТИВНИЙ ВІДЗНАЧИВ ГЕРОЇВ МИНУЛОГО РОКУ

Президія Центральної ради фізкультурно-спортивного товариства «Спартак» (голова Євген Баженов) підбила підсумки Всеукраїнського конкурсу серед спортивних журналістів «Спартак» спортивний–2014». Одним із його переможців став постійний автор «ПВ» Сергій Баранчиков.

Микола Шадей (праворуч) вручає нагороду переможцю конкурсу «Спартак» спортивний–2014» Сергію Баранчикову

За інформацією прес-служби
Закарпатської облпрофради

Завідувач відділу організаційно-гуманітарної роботи Закарпатської облпрофради, член президії обласної ради ФСТ «Спартак» Сергій Баранчиков здобув високе друге місце у конкурсі «Найкращі спортивні журналісти (газет і журналів) року». В творчому доробку автора – матеріали про діяльність обласної ради, колективів фізкульту-

ри ФСТ «Спартак», розвиток масової фізкультури і спорту, проведення міжгалузевих та галузевих спартакіад, змагань, про підготовку спортивного резерву Закарпатського краю у засобах масової інформації, зокрема у «ПВ». Пам'ятний приз та Диплом організаторів всеукраїнського конкурсу вручив Сергію Баранчикову на пленумі обласної ради ФСТ «Спартак» Микола Шадей.

